

от месец март, която изобразяваше мъченичеството на четиридесетте Севастийци. След това се отправи към олтаря, където примас Василий бе започнал тържествената служба на освещението, подпомаган от всечестните митрополити.

Наоколо, вън от църквата, край брега на Етъра, до самото подножие на крепостните стени на Царевец и Трапезица, чак до владишкия маст и "Св.Димитър", всичко бе претъпкано от притискащи се тълпи. Стари хора, които помнеха увенчаването на стария Асена, тия които бяха видяли провъзгласяването на Иваница за цар, благословен от римската власт, не бяха зървали толкова народ струпан на едно място. Градските стени не можеха да побрат наплива от прииждащи тълпи. Затова навън се построяваха лагери, разпъваха се шатри, образуваха се вънзапни, временни заселки.

От всички области пристигаха пратеници на градове и крепости с дарове за царската челяд. При Марно поле бе растлал огромен панаир, ден и нощ там гъмжеше от странници, пътуващи дружини играчи и фокусници.

Търновград живееше небивали, чудни дни на опиянение и тържество. Отново забиха с внезапен, дружен звън затихналите за малко камбани. Първом камбаните на новоосветената църква, след това тия на "Свети Димитри", на "Свети Петър и Павел", на "Свети Иоан Рилски", на "Св. Богородица"... После започна тържествена заупокойка за всички паднали по бранните полета. За завиналите безброй витязи на Петра, Асена, Иваница и прясно пролятата кръв при Клокотница.

Коленичиха стари боляри и войводи. Сведоха чела знатните госпожи. Навън цялата навалица падна на колене. Едри сълзи обгорика безброй набръчкани лица, много невинни, свежи бузи! Камбаните отекваха скръбно и проточено, ведно с горещите молитви и песнопения на клириците.

Отдавнашен бе поменникът на българските царски колена и дълго